

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X
bytem X

proti
žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2023, č. j. MHMP 353773/2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2023, č. j. MHMP 353773/2023 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Prahy 21 (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 5. 9. 2022, sp. zn.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

SZ/UMCP21/20054/ 2021/PK R90 (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „*zákon o střetu zájmů*“), kterého se měl dopustit tím, že jako veřejný funkcionář – vedoucí zaměstnanec 2. stupně řízení neučinil do 30. 6. 2021 za období od 2. 6. 2020 do 31. 12. 2020 oznámení podle § 12 odst. 2 zákona o střetu zájmů, jehož obsahem je podání oznámení podle § 9, § 10 odst. 1 písm. b) a § 11 odst. 2 zákona o střetu zájmů. Za spáchání daného přestupku byla žalobci podle § 90 odst. 1, § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „*přestupkový zákon*“), uložena pokuta ve výši 2000 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1000 Kč.

2. Žalobce v první řadě namítal, že mu správní orgán I. stupně neumožnil vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí. V oznámení o zahájení řízení o přestupku z moci úřední a předvolání k ústnímu jednání správní orgán I. stupně nesprávně předjímá, že závěrem ústního jednání už bude mít jasno a bude mít shromážděn dostatek podkladů k vydání rozhodnutí. Když byla žalobcova omluva zamítnuta, měl být upozorněn na ukončení dokazování. Žalobce tudíž nemohl vědět, jak se správní orgán I. stupně vypořádal s jeho písemným vyjádřením coby stěžejním podkladem. Žalobce odkázal na nález Ústavního soudu, sp. zn. ÚS 329/04, rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 7 A 112/2002, či rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 6 A 175/94.
3. Žalobce rovněž namítal, že jeho jednáním nebyl naplněn materiální znak přestupku, když o společenské škodlivosti nebylo řádně rozhodnuto. Povinnost podat průběžné oznámení splnil dne 18. 2. 2022, tzn. ještě před vyhotovením oznámení o zahájení řízení. Žádný konkrétní účel fakticky nebyl zmařen, přičemž se nezměnily veškeré žalobcem uváděné informace z předchozího průběžného oznámení. Naplnění materiálního znaku bylo konstatováno až v odůvodnění napadeného rozhodnutí, čímž se žalobce nemohl proti tomuto závěru odvolat. Novela zákona o střetu zájmů provedená zákonem č. 216/2018 Sb. výrazně omezila oznamovací povinnost co do povinných subjektů a postih za formální naplnění skutkové podstaty se jeví coby přepjatý formalismus.
4. Dále žalobce namítal, že obě rozhodnutí byla vydána v rozporu se zásadou předvídatelnosti správního rozhodování a nebyla dostatečně zdůvodněna výše ukládaného správního trestu. Nebyly zohledněny důvody, proč došlo k prodlení podání oznámení. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 5 A 154/2002.
5. Žalobce upozornil na vadu v popisu jednání ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí, chybí-li uvedení konkrétního porušení ustanovení zákona o střetu zájmů. Srozumitelnosti nepřidává ani konstatování, že zákon, který měl obviněný porušit, je v celém znění uveden v návěti výrokové části napadeného rozhodnutí.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul průběh řízení. Konstatoval, že se žalobní body shodují s důvody uvedenými v odvolání. S odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhl zamítnutí žaloby.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že je žalobci kladeno za vinu spáchání přestupku podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o střetu zájmů.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

8. Součástí správního spisu je „Oznámení přestupků podle zákona o střetu zájmů“ ze dne 29. 11. 2021, podle něhož Ministerstvo spravedlnosti rozeslalo v červnu 2021 všem právníkům osobám, jejich orgánům a organizačním složkám uvedeným v § 14a odst. 2 zákona o střetu zájmů žádost o součinnost ve smyslu dalšího informování veřejných funkcionářů vykonávajících funkci v oboru jejich působnosti o tzv. průběžném oznámení ve smyslu § 12 odst. 2 tohoto zákona. Následně Ministerstvo spravedlnosti sestavilo seznam veřejných funkcionářů, kteří svou oznamovací povinnost nesplnili do 30. 6. 2021. V příloze tohoto obecného přípisu figuruje tabulka s údaji o žalobci, z níž vyplývá, že oznamovací povinnost sice byla splněna v zákonné lhůtě, nicméně pokrývá toliko období od 1. 1. 2020 do 1. 6. 2020.
9. Dne 22. 2. 2022 bylo žalobci doručeno Oznámení o zahájení řízení o přestupku z moci úřední a předvolání obviněného k ústnímu jednání. Žalobci je v něm kladeno za vinu, že do 30. 6. 2021 nepodal tzv. průběžné oznámení za celé období roku 2020 podle § 12 odst. 2 zákona o střetu zájmů, a zároveň byl informován o termínu konání ústního jednání dne 9. 3. 2022.
10. Vzhledem k tomu, že se žalobce omluvil z důvodu čerpání dovolené, byl opětovně předvolán k ústnímu jednání, a to na den 16. 5. 2022 v 13:00 hodin. Jak je zjevné z dokumentu nazvaného „Opětovné předvolání obviněného k ústnímu jednání“ ze dne 21. 4. 2022, podle § 36 odst. 3 správního řádu bude žalobci závěrem ústního jednání před vydáním rozhodnutí dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Stejně žalobcovo právo potom figuruje i v seznamu práv účastníka řízení obsaženém na straně 2, dále byl žalobce poučen o náležitostech řádné omluvy a způsobech, jak má být omluva zaslána.
11. Dne 16. 5. 2022 v 12:11 hodin byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva žalobce, že se k jednání nemůže dostavit vzhledem k pracovní vytíženosti. Správní orgán I. stupně neuznal omluvu jako řádnou v souladu s § 59 správního řádu a rozhodl o projednání věci v nepřítomnosti žalobce v souladu s § 80 odst. 4 přestupkového zákona, jak se podává z protokolu o ústním jednání ze dne 16. 5. 2022.
12. Rozhodnutím ze dne 5. 9. 2022, které bylo žalobci doručeno dne 13. 9. 2022, správní orgán I. stupně shledal žalobce vinným z přestupku dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o střetu zájmů (skutkové okolnosti spáchání přestupku již byly popsány výše) a uložil mu pokutu ve výši 2000 Kč spolu s povinností nahradit náklady řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí se správní orgán I. stupně nejprve zabýval neuznáním omluvy žalobce z jednání dne 16. 5. 2022. Poté konstatoval, že podle Centrálního registru oznámení žalobce podal tzv. průběžné oznámení za období od 1. 6. 2019 do 1. 6. 2020 dne 17. 6. 2020. V roce 2021 nepodal žádné průběžné oznámení za dobu od 2. 6. 2020 do 31. 12. 2020, až dodatečně dne 18. 2. 2022 žalobce podal průběžné oznámení za dobu od 1. 6. 2020 do 1. 6. 2021. Žalobce coby vedoucí zaměstnanec 2. stupně řízení v Městě Černošice, který je veřejným činitelem od 1. 6. 2018, si musel být vědom svých povinností v souvislosti se zápisem do Centrálního registru oznámení a svého jednání se dopustil z nedbalosti. V rámci úvah při ukládání správního trestu správní orgán I. stupně přihlédl k polehčujícím okolnostem, že s žalobcem dosud nebyl projednáván žádný přestupek a že svou povinnost dodatečně splnil.
13. Dne 26. 9. 2022 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které doplnil dne 12. 10. 2022. V odůvodnění odvolání namítal neuvedení zákona, který

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

měl být porušen, ve výrokové části, neodůvodnění výše pokuty, nevyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a nedostatek společenské škodlivosti jednání, pakliže svou povinnost splnil dne 18. 2. 2022.

14. Žalovaný o odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím dne 16. 2. 2023, s nabytím právní moci dne 25. 2. 2023, když prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a dále uvedl, že ani sám žalobce nezpochybnil naplnění formálních znaků přestupku podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o střetu zájmů. Materiální znak přestupku potom žalovaný dovodil ze skutečnosti, že žalobce svou oznamovací povinnost za období od 2. 6. 2020 do 31. 12. 2020 splnil až téměř s osmiměsíční prodlevou, což nelze považovat za společenskou škodlivost zanedbatelné míry. Správní trest napomenutí by nebyl přiléhavý ani z hlediska preventivně výchovného účelu správního trestání. Pokud jde o právo podle § 36 odst. 3 správního řádu, žalobce omluvil svou nepřítomnost u jednání, čímž se vzdal realizace tohoto práva.
15. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o střetu zájmů *veřejný funkcionář s výjimkou veřejného funkcionáře uvedeného v § 2 odst. 2 písm. f) nebo g) se dopustí přestupku tím, že neučiní oznámení ve lhůtě podle § 12 odst. 1, 2 nebo 3.*
17. Podle § 12 odst. 2 zákona o střetu zájmů *oznámení podle § 9, § 10 odst. 1 písm. b) a § 11 odst. 2 je veřejný funkcionář povinen činit nejpozději do 30. června následujícího kalendářního roku po celou dobu výkonu funkce.*
18. Podle § 23 odst. 3 písm. a) zákona o střetu zájmů *za přestupek lze uložit pokutu od 1000 Kč do 50000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. d) až f) anebo odst. 2 písm. b) až d).*
19. Hlavní žalobní bod spočíval v námitce porušení práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Soud se v tomto směru zabýval bezprostředně související otázkou, zda žalobcova omluva z ústního jednání byla náležitá a řádná.
20. Podle § 80 odst. 4 přestupkového zákona lze ústní jednání konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu. Z citovaného ustanovení přestupkového zákona vyplývají obligatorní podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti osoby obviněné ze spáchání přestupku: (i) obviněný musí být především řádně předvolán a poučen o tom, v jakých případech může být jednáno bez jeho účasti, (ii) obviněný se odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.
21. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce byl vyzván k účasti na ústním jednání na den 16. 5. 2022 na 13:00 hodin předvoláním doručeným mu dne 2. 5. 2022 do jeho datové schránky. V předvolání k jednání byl žalobce řádně poučen o tom, že pokud se z jednání včas a náležitým způsobem neomluví, bude věc projednána v jeho nepřítomnosti. Správně byl žalobce poučen i o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí s tím, že

mu byla stanovena v rámci termínu konání ústního jednání. První podmínku pro konání ústního jednání bez přítomnosti žalobce tak soud na základě obsahu spisu shledává za splněnou.

22. Pokud jde o podmínku druhou, výklad pojmu „náležitá omluva“ byl předmětem řady rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Podmínky náležité omluvy jsou shrnuty například v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013–23, podle kterého „[a]by mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“ K tomu, aby byl správní orgán povinen omluvu obviněného akceptovat, musí být naplněny všechny tři výše uvedené podmínky.
23. Žalobce konstruoval svou omluvu, doručenou emailovou zprávou do podatelny správního orgánu I. stupně dne 16. 5. 2021 v 12:11 hodin a bezprostředně poté ještě datovou zprávou v 12:18 hodin, pracovní vytížeností. Vzhledem k tomu, že je správní orgán povinen akceptovat omluvu, která je náležitá, tedy splňuje všechny tři podmínky kumulativně, pak při nesplnění, byť jediné z nich, nelze hovořit o omluvě náležité. V daném případě však není splněna podmínka bezodkladnosti ani doložení důvodu omluvy. Soud nemůže přisvědčit splnění požadavku neodkladnosti omluvy, jestliže tato byla zaslána až 49, resp. 42 minut před začátkem termínu jednání. Současně pracovní vytíženost nepředstavuje závažný důvod omluvy, jak byl žalobce poučen na straně 3 opětovného předvolání, kde se uvádí, že „[...] za závažné důvody nelze považovat výkon podnikání či zaměstnání, pracovní aktivity, provozování koníčků a jiných zájmů, popř. jiné soukromé aktivity [...]“. V postupu správního orgánu I. stupně spočívajícím v neakceptování omluvy soud neshledal žádné pochybení, natož pak porušení práva na spravedlivý proces. V projednávané věci tak byl správní orgán I. stupně vzhledem ke shora uvedenému oprávněn provést ústní jednání v nepřítomnosti žalobce.
24. Dle § 36 odst. 3 správního řádu musí být účastníkům dána možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí ve věci. Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis doplňován o další důkazní prostředky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009–243).
25. Ze správního spisu vyplývá, že dne 2. 5. 2022 bylo žalobci doručeno předvolání k ústnímu jednání, a to poté, co byly do spisu založeny všechny listiny a záznamy, z nichž správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vycházel. V předvolání byl žalobce poučen, že má právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v rámci termínu ústního jednání. Dne 16. 5. 2022 od 13:00 do 13:15 hodin proběhlo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, který se z jednání omluvil, avšak omluva nebyla správním orgánem I. stupně vyhodnocena jako náležitá. Během jednání byly provedeny ve spisu shromážděné důkazní prostředky.

26. Soud nespatřuje v postupu správního orgánu I. stupně vadu, v jejímž důsledku by byl žalobce zkrácen na svém právu seznámit se s poklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce byl řádně předvolán k ústnímu jednání, byl poučen o právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu s tím, že mu byla jednoznačně a konkrétně stanovena doba v rámci jednání, v níž tak může učinit. Předvolání bylo žalobci doručeno, a tím mu bylo poskytnuto poučení o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, když již byly shromážděny všechny podklady. Současně bylo žalobci dáno na srozuměnou, že své právo může využít nejpozději v době konání ústního jednání. Jelikož při ústním jednání fakticky šlo o oznámení přestupku zaslané Ministerstvem spravedlnosti a opis z Centrálního registru oznámení, nebylo třeba žalobci poskytovat ještě dodatečnou lhůtu k vyjádření. Poněvadž dokazování v této věci bylo konstruováno pouze na předmětných listinných podkladech, mohl správní orgán I. stupně opodstatněně předvídat ukončení dokazování již po jednání. Řízení před správním orgánem I. stupně nebylo stíženou vadou spočívající v porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Postup správního orgánu prvního stupně nezkrátil žalobce na jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Námitka žalobce tak není důvodná.
27. Nález Ústavního soudu, sp. zn. ÚS 329/04, se týká situace, při níž správní orgán vyšel pouze ze zjištění učiněných v průběhu kontroly prováděné živnostenským úřadem, aniž by dále zohlednil procesní návrhy a vyjádření stěžovatele, čímž jej zkrátil na jeho procesních právech. Žalobce měl ode dne 22. 2. 2022, kdy mu bylo doručeno oznámení o zahájení přestupku, dostatečný časový prostor k předložení svých tvrzení a na obsah jeho argumentace v omluvě ze dne 16. 5. 2022 bylo reagováno v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 7 A 112/2002, si účastník řízení sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno; z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno. Tento požadavek byl v posuzované věci dodržen, neboť v rámci opětovného předvolání k ústnímu jednání se přímo uvádí, že závěrem ústního jednání před vydáním rozhodnutí bude dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Pakliže správní orgán I. stupně žalobci naznačil předpoklad vydání rozhodnutí, lze z toho vyvodit závěr o ukončeném shromažďování podkladů rozhodnutí. Podle rozsudku Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 6 A 175/94, povinnost správního orgánu umožnit účastníkům řízení, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladům i ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění, nelze považovat za splněnou tím, že správní orgán účastníku řízení doručí rozhodnutí, z jehož odůvodnění lze vyčíst, že a jaké důkazy již byly provedeny. Na žalobcovu věc se předmětný rozsudek nevztahuje, neboť neakceptoval-li správní orgán I. stupně žalobcovu omluvu, mohl přistoupit k vydání rozhodnutí, v němž byly vypočteny provedené důkazy.
28. Soud rovněž neshledal důvodnou námitku vady formulace výrokové části prvostupňového rozhodnutí. V § 23 odst. 1 písm. f) zákona o střetu zájmů se přímo pojednává o číselném označení ustanovení zákona (§ 12 odst. 1, 2 nebo 3) bez toho, aniž by se lhůty rozepisovaly konkrétními časovými údaji. Správní orgán I. stupně však specifikoval, že se žalobce týká § 12 odst. 2, v němž se rovněž slovně nerozepisují typové kategorie oznámení, ale opětovně se používají číselná označení ustanovení zákona (§ 9, § 10 odst. 1 písm. b) a § 11 odst. 2). Oznámení o činnostech, o majetku a o příjmech a závazcích zákonodárce vymezil formou taxativních výčtů, tzn., co vše dohromady je povinen veřejný funkcionář přesně, úplně a pravdivě oznámit. Neurčitost výroku

vedoucí k jeho nepřezkoumatelnosti by se spojovala s tou situací, kdyby ustanovení o druzích oznámení byla koncipována alternativně spojkou „nebo“, potom by nebylo přesně zřejmé, která kategorie se spojuje s přestupkovým jednáním, což však není případ žalobce.

29. Dále žalobce namítal doplnění úvahy o naplnění materiálního znaku přestupku žalovaným, když tato absentovala v prvostupňovém rozhodnutí. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47, podle něhož: *„Odvolací správní orgán proto může odstranit vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí doplní svým odůvodněním [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004]. Takto může odvolací správní orgán postupovat za podmínky, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v souladu s právními předpisy i věcně správná, odůvodnění nicméně obsahuje určité rozpory, které ne zcela odpovídají obsahu výrokové části a které lze odstranit pomocí podkladů rozhodnutí obsažených ve spise. Tento postup odvolacího správního orgánu však nesmí porušit zásadu dvojinstančnosti správního řízení.“* Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v projednávané věci zjevně vykazovalo nedostatek v podobě vypořádání materiálního znaku, nebylo však zcela nepřezkoumatelné, nešlo také o případ, kdyby odůvodnění rozhodnutí zcela absentovalo. Tento nedostatek odůvodnění mohl být odstraněn odvolacím správním orgánem, aniž by k tomu bylo třeba doplnit podklady pro rozhodnutí obsažené ve správním spise. Nejednalo se také o takové pochybení správního orgánu I. stupně, kdyby výrok či odůvodnění neměly oporu ve skutkových zjištěních obsažených ve správním spise. Podle názoru soudu ani nebyla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení, neboť nedostatky odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyly natolik rozsáhlé, že by odvolací správní orgán vůbec nemohl hodnotit zákonnost jeho rozhodnutí nebo správnost rozhodnutí. Odvolací správní orgán tedy po zhodnocení rozhodnutí správního orgánu I. stupně skutečně pouze doplnil úvahu o společenské škodlivosti žalobcova jednání, v čemž soud neshledává pochybení.
30. Argument o omezení oznamovací povinnosti co do povinných subjektů provedeném novelou zákona o střetu zájmů je bezpředmětný, neboť žalobcova povinnost učinit oznámení o činnostech, o majetku a o příjmech a závazcích v době spáchání skutku jednoznačně existovala. Žalobcovy povinnosti se zákon č. 216/2018 Sb. nedotýkal.
31. Dodatečné splnění oznamovací povinnosti posoudily správní orgány coby polehčující okolnost. Žalobce sice přistoupil ke splnění povinnosti ještě před zahájením přestupkového řízení, ale přesto namísto 30. 6. 2021 až 18. 2. 2022. Tato prodleva dle názoru soudu zcela opodstatněně vedla k potřebě uložení pokuty, když by se napomenutí jevílo nedostačujícím. Faktické nezměnění obsahu údajů sdělovaných v rámci oznámení o činnostech, o majetku a o příjmech a závazcích žalobce z jednání nevyvíňuje. Žalobce rovněž neomlouvá důvod prodlení podání oznámení, který uváděl v omluvě ze dne 16. 5. 2022 a v doplnění odvolání ze dne 12. 10. 2022, tj. že nemohl dohledat heslo k přístupu do Centrálního registru oznámení. Žalobci nic nebránilo v tom, aby se obrátil na Ministerstvo spravedlnosti s žádostí o sdělení zapomenutého hesla či o vygenerování nového hesla. Ve shodě s žalovaným tak má soud za to, že shora popsáním jednáním žalobce byl naplněn rovněž materiální znak předmětného přestupku.
32. Žalobce dále namítal, že nebyla dostatečně zdůvodněna výše ukládaného správního trestu. Ani tuto námitku soud jako důvodnou neshledal. Městský soud v Praze má za to,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

že rozhodnutí o výši uložené pokuty bylo, co se týče zákonem výslovně uvedených kritérií, vydáno v souladu s těmito kritérii a je přezkoumatelné. Žalovaný při stanovení výše pokuty v souladu s ustanovením § 37 písm. a) a c) zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich přihlédl k povaze a závažnosti přestupku a rovněž k polehčujícím okolnostem, tedy k dodatečnému splnění oznamovací povinnosti a k žalobcově přestupkové zachovalosti. Žalovaný se rovněž zabýval tvrzeným důvodem prodlení podání oznámení, když uvedl, že pokud včasnému splnění oznamovací povinnosti žalobci bránila ztráta hesla, mohl si požádat o nové přístupové údaje do registru oznámení.

33. S ohledem na shora uvedené nepovažuje soud za příléhavý odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 A 154/2002-5, dle kterého pokud správní orgán I. stupně označí a odůvodní jen některá kritéria, z nichž vycházel při stanovení pokuty, a orgán II. stupně ve svém rozhodnutí výslovně neuvede a dostatečně neodůvodní všechna zbývající kritéria, jedná se o vadu řízení.
34. Jako nedůvodnou posoudil soud rovněž námitku žalobce, že rozhodnutí byla vydána v rozporu se zásadou předvídatelnosti správního rozhodování vyplývající z ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004Sb., správního řádu. Žalobce neoznačil, byť jen jediný případ, z něhož by bylo možné dovodit, že správní orgán porušil povinnost uloženou mu ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, tj. povinnost dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Uvedená argumentace je tak pouze obecným, ničím nedoloženým tvrzením, jehož nekonkrétnost brání tomu, aby se jím soud blíže zabýval.
35. Soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. července 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.